

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce M.S., zastoupeného Mgr. Robertem Kašem, advokátem, se sídlem Pražská 43, Plzeň,** proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň,** za účasti **osoby zúčastněné na řízení M.P., v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2011, čj. RR/111/11**

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2011, čj. RR/111/11, s e z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 19.342 Kč, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Mgr. Roberta Kašeho, advokáta.**
- III. **Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2011, čj. RR/111/11 (*dále jen napadené rozhodnutí*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nýřany (*dále jen MěÚ Nýřany*) ze dne 29. 9. 2010, čj. OV-Mrá/7739/2010 (*dále jen prvostupňové rozhodnutí*), jímž bylo žalobci nařízeno

odstranění stavby kolny na náradí na pozemcích p.č. 13/3 a 24/1 v k.ú. Košetice u Hunčic postavené bez stavebního povolení nebo ohlášení.

2. V dané právní věci bylo správními orgány rozhodováno podle zákona č. 50/1976 Sb. o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) – (dále jen stavební zákon), podle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění účinném do 31. 12. 2005, (dále jen zákon o obcích) a za účinnosti zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) – (dále jen správní řád).

II. Důvody žaloby

3. Žalobce je vlastníkem pozemkových parcel číslo 13/3 a 24/1 v k.ú. Košetice u Hunčic a drobné stavby kolny na náradí na těchto pozemcích postavené. Jedná se o stavbu plnicí doplňkovou funkci ke stavbě hlavní s jedním nadzemním podlažím, jejíž zastavěná plocha nepřesahuje 16 m² a výška 4,5 m, pročež se podle § 139b odst. 7 písm. a) tehdy platného stavebního zákona č. 50/1976 Sb., jedná o drobnou stavbu, u níž stačilo podle § 55 odst. 2 písm. a) jen ohlášení stavebnímu úřadu. Žalobce podal ohlášení dne 12.4.2005 obci Líšňany oprávněně podle § 124 odst. 1 písm. b) stavebního zákona určovat, zda ohlášené drobné stavby vyžadují stavební povolení a v těchto případech stavební povolení vydávat. Ohlášení mělo všechny náležitosti předepsané v § 10 vyhlášky č. 132/1998 Sb. Obecní úřadu Líšňany sdělením ze dne 14.4.2005, zn. 247/04/05/Op, žalobci oznámil, že proti ohlášené drobné stavbě nemá námitek. Tímto sdělením žalobci podle § 57 odst. 2 stavebního zákona vzniklo oprávnění projednávanou stavbu provést a žalobce realizaci stavby započal. Po uplynutí lhůty 30 dnů ode dne ohlášení Obecní úřad Líšňany žalobci připsal ze dne 31.5.2005, zn. 416/05/05/Op, oznámil, že zrušuje své „sdělení (vyjádření) ze dne 14.4.2005, čj. 248/04/05/Op“. Žalobce ale z tohoto oznámení nedovodil, že by mohlo mít nějaký právní dopad na projednávanou stavbu. Obec totiž ve lhůtě do 30 dnů ode dne ohlášení nestanovila, že projednávanou stavbu lze provést jen podle stavebního povolení. Žalobce uvažoval i o tom, že pokud by Obecní úřad Líšňany zrušil své sdělení ze dne 14.4.2005, zn. 247/04/05/Op, po uplynutí třicetidenní lhůty, kterou měl ke stanovení, že ohlášenou drobnou stavbu lze provést jen podle stavebního povolení, toto zrušení má pouze to za následek, že žalobci byl souhlas s provedením projednávané stavby dán mlčky (§ 57 odst. 2 stavebního zákona). Žalobce proto v projednávané stavbě pokračoval, dokončil ji a začal užívat k jejímu účelu.

4. Jak vyšlo později najevo, Městský úřad Města Touškova provedl dne 23.5.2005 místní šetření ve věci žalobcovy kolny, avšak bez žalobce, jehož nepřizval. Tím porušil § 38 odst. 3 tehdejšího správního řádu. Zanedbáním této své procesní povinnosti neprovedl všechna rozhodná skutková zjištění a na základě neúplně zjištěného stavu věci došel k mylnému závěru, že žalobce kolnu vystavěl na žumpě, která by měla patřit k sousední rekreační chatě číslo E 457 na parcele č. st. 109. Žumpu na parcelách číslo 13/3 a 24/1, které jsou ve vlastnictví žalobce, totiž postavil předešlý vlastník této sousední rekreační chaty číslo E 457 L.T. v rozporu s územním rozhodnutím a stavebním povolením Okresního národního výboru Plzeň-sever ze dne 25.7.1989, čj. výst.1829/89, které zdejší soud později zrušil rozsudkem ze dne 12.2.2008, čj. 57Ca 63/2006. Uvedený závěr stavebního úřadu je tím překvapivější, že ode dne 19.4.2005 měl k dispozici listinný doklad o tom, že žumpa nepatří k sousední rekreační chatě - dodatek kupní smlouvy uzavřený dne 8.11.2004 mezi předešlým

vlastníkem chaty E 457 L.T. a jejími nynějšími vlastníky M.P. a P.K. Tento dodatek stavebnímu úřadu tito noví vlastníci předložili do řízení čj. 369/05 o odstranění uvedené žumpy, aby povinnost jejího odstranění neuložil právě jim. Kdyby byl správní orgán tehdy přizval k místnímu šetření dne 23.5.2005 žalobce, zjistil by jeho výpovědí, že se mezitím dohodnul se stavebníkem žumpy L.T. a ještě před ohlášením projednávané stavby získal jeho souhlas k tomu, aby projednávanou stavbu nad žumpou postavil. Žalobce byl nucen tuto dohodu učinit, aby mohl znovu užívat tuto část svých pozemků, jelikož ode dne 9.4.2003 až do té doby, tedy za dobu dvou let, stavební úřad nebyl schopen L.T. odstranění žumpy nařídit. Aby mohl žumpu odstranit, žalobce za její postavení později L.T. dokonce zaplatil, o čemž spolu vyhotovili písemnou smlouvu. V době těsně před dokončením projednávané stavby žalobce obdržel výzvu Městského úřadu Města Touškova, stavebního úřadu, ze dne 7.6.2005 k okamžitému zastavení prací. Žalobce ale, jelikož předmětnou stavbu ohlásil, přičemž mu obec oprávněná určovat, zda jí ohlášené drobné stavby vyžadují stavební povolení a v těchto případech stavební povolení vydávat, ve lhůtě do 30 dnů ode dne ohlášení nestanovila, že ohlášená drobná stavba podléhá stavebnímu povolení, měl za to a má, že se jedná o stavbu právem povolenou, pročež obdrženou výzvu měl a má za opatření nemající oporu v zákoně a práce na projednávané stavbě nepřerušil. Dne 4.7.2005 obdržel oznámení téhož úřadu ze dne 30.6.2005, čj. 985/2005-Ho o zahájení řízení o odstranění projednávané stavby. Stavební úřad dne 27.7.2005 řízení přerušil a jako důvod uvedl předběžnou otázku další existence zmíněné žumpy. O odstranění zmíněné žumpy vedl hned několik bezvýsledných řízení, poslední z nich zastavil dne 28.11.2005 s odůvodněním, že „důvod řízení odpadl“, jelikož se mu nepodařilo zjistit jejího vlastníka. Takto odůvodněné rozhodnutí je ale v rozporu s § 88 odst. 1 písm. b) a § 137 odst. 3 věty druhé předešlého stavebního zákona, který mu ukládal, aby si, nebyl-li důkaz o podání návrhu u soudu ve stanovené lhůtě předložen, učinil úsudek o námitce sám a o věci rozhodl. Podobně nesměle vedl od 22.1.2003 také řízení o povolení užívání zmíněné žumpy. To skončilo teprve až po dlouhých pěti letech rozhodnutím správního orgánu ze dne 18.3.2008, tedy v době, kdy žumpa byla již několik let odstraněna. Žalobce obdržel od Městského úřadu Města Touškova další pozvánku ze dne 3.5.2006, čj. 638/06 k místnímu šetření ve věci projednávané stavby i dávno neexistující žumpy. Od té doby pak již žádná další opatření žalobce neobdržel.

5. Po uplynutí dalších čtyř let, v době, kdy již považoval věc za dávno skončenou, žalobce obdržel oznámení ze dne 15.4.2010 o pokračování řízení o odstranění projednávané stavby, neboť údajně pominuly důvody přerušení. Nahlédnutím do spisu žalobce nezjistil, že by právě skončilo nějaké řízení, které by bylo překážkou řízení o odstranění projednávané stavby. Jako nejpravděpodobnějším podnětem k vydání oznámení o pokračování řízení se podle spisu jeví přípis spoluvlastníka sousední chaty číslo E 457 M.P. ze dne 30.4.2010. Na dotaz žalobce ze dne 21.4.2010, jakým úkonem a kterého dne pominuly překážky řízení, správní orgán sdělil, že za ukončení předběžné otázky považuje nevydání kolaudace dne 18.3.2008, což znamená, že správní orgán byl více než dva roky zcela bezdůvodně nečinný. Protože k projednávané stavbě existuje příslušný veřejnoprávní titul, její ohlášení, a protože projednávaná stavba nebyla postavena na cizí stavbě bez souhlasu jejího vlastníka a navíc je ona cizí stavba již několik let odstraněna, jako skutečný důvod řízení o odstranění projednávané stavby přichází v úvahu její poloha v požárně nebezpečném prostoru sousední chaty číslo E 457 spolu s probíhajícím řízením o dodatečné povolení této sousední chaty. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 12.2.2008, č.j. 57Ca 63/2006, zrušil rozhodnutí

Okresního národního výboru Plzeň-sever ze dne 25.7.1989, čj. výst.1829/89 a správní orgán i žalovaný od té doby činí vše proto, aby chata číslo E 457 byla legalizovaná. V době, kdy již bylo toto stavební povolení zrušeno a chata tedy neměla žádný veřejnoprávní titul, dodatečně povolili přístavbu vstupní terasy a na druhé straně domácí dílnu, jejíž jednu obvodovou stěnu tvoří chata. Celou tu dobu byli zjevně rozhodnutí chatu číslo E457 dodatečně povolit. Ačkoliv chata nesplňuje tři obecné požadavky na výstavbu v odstupové vzdálenosti, a to podle § 23 odst. 2 a § 25 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., což správní orgán výslovně uvedl v rozhodnutí ze dne 18.2.2010, čj. OV-Mrá/22948/2008, a ačkoliv to jsou vady, pro něž nelze povolit novostavbu a podle § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona ani dodatečně povolit stavbu již provedenou, správní orgán tuto chatu přesto dodatečně povolil a žalovaný povolení potvrdil rozhodnutím ze dne 6.9.2010, čj. RR/1468/10. Obě rozhodnutí žalobce Krajskému soudu v Plzni předložil dne 16.11.2010 do řízení čj. 57A 113/2010 a jako jeden z žalobních bodů uplatnil nezákonnost stanoviska Hasičského záchranného sboru pro Plzeňský kraj pro jeho rozpor s článkem 10.2.1 ČSN 73 0802 předepsaným v § 11 vyhlášky č. 23/2008 Sb. Dokumentace totiž neprokazuje ani to, že chata číslo E 457 splňuje obecné požadavky na výstavbu z hlediska požární bezpečnosti. Požárně bezpečnostní řešení obsahuje nepravdivé údaje a vůbec neřeší odpadávající části, čímž není úplné podle § 8 vyhlášky č. 268/2009 Sb. Správní orgán dal žadateli možnost přepracování požárně bezpečnostního řešení, což jeho autorka učinila několikrát. Správní orgán neusiloval o to, aby chata číslo E 457 byla v souladu s požárně bezpečnostními předpisy, ale pouze o to, aby z její dokumentace byly odstraněny ty údaje, které odhalují, že chata tyto předpisy porušuje. Správní orgán dokonce neprovedl žádné místní ohledání a ani jiný důkaz o tom, že předložená mu dokumentace vystihuje skutečné provedení chaty číslo E 457, a tedy že požárně bezpečnostní řešení je vypracováno pro chatu číslo E 457, a dokonce nepožadoval ani stanovisko dotčeného orgánu státní správy na úseku požární bezpečnosti. Tuto vadu zhojil teprve až žalovaný v odvolacím řízení. Na základě výše uvedeného se proto přímo nabízí jako důvod touto žalobou napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení o odstranění projednávané stavby snaha odstranit z cesty dodatečnému povolení rekreační chaty číslo E 457 jednu z překážek její legalizace, kterou je projednávaná stavba tím, že požárně nebezpečný prostor rekreační chaty číslo E 457 zasahuje přes vlastnickou hranici až na pozemky číslo 13/3 a 24/1, na kterých stojí projednávaná stavba, a kterou tak chata č. E 457 požárně přímo ohrožuje.

6. V napadeném rozhodnutí žalovaný nerozhodl o odvolacích bodech, zejména o tom, že žalobce projednávanou stavbu ohlásil dne 12.4.2005 a na toto ohlášení obdržel sdělení obce oprávněné určovat, zda ohlášené drobné stavby vyžadují stavební povolení, a v těchto případech stavební povolení vydávat, že proti ohlášené drobné stavbě nemá námitek, resp. že mu její souhlas byl dán mlčky (§ 57 odst. 2 stavebního zákona) a že oprávnění stavbu provést žalobci nebylo odňato. Žalobce v odvolání dále tvrdí, že správní orgán nerozhodl o námitkách uplatněných dne 13.7.2005 u Městského úřadu Město Touškov k čj. 985/2005-Ho a že zamítl pouze námitky ze dne 12.5.2010 a ze dne 17.9.2010. Přestože se jednalo o námitky obsahově stejné, musí být v rozhodnutí ve věci samé rozhodnuto o všech námitkách účastníků řízení. Žalobce v odvolání dále tvrdí, že zamítnutí námitek je v rozporu se zákonem. Správní orgán totiž žalobci přisvědčil, že dne 12.4.2005 ohlásil stavbu, pro kterou je předepsáno ohlášení, příslušnému správnímu orgánu, který ve lhůtě 30 dnů od ohlášení nejen nestanovil, že ji lze provést pouze na základě stavebního povolení, ale písemně sdělil, že proti jejímu provedení

nemá námitek, a nikterak nepopřel, že podle § 57 odst. 2 stavebního zákona dnem doručení tohoto sdělení vzniklo žalobci právo projednávanou stavbu provést. Přes tyto právní skutečnosti správní orgán tvrdí, že oprávnění provést projednávanou stavbu bylo žalobci zase odňato, a to opatřením Obecního úřadu Líšťany ze dne 31.5.2005, čj. 416/05/05/2005, vydaným údajně na základě § 127 odst. 3 zákona číslo 128/2000 Sb., o obcích, přestože uvedené opatření není správním aktem, jímž bylo rozhodnuto o právech a právem chráněných zájmech či povinnostech žalobce. Žalobce k tomu nařikal to, že správní orgán nepravdivě tvrdí, že projednávaná stavba je provedená v rozporu s ohlášením. Žalobce ji ohlásil na pozemcích č. 13/3 a 24/1, jelikož chybu v psaní, kdy namísto čísla 3 napsal číslo 13, opravil přípisem ze dne 13.4.2005 po písemném upozornění obce Líšťany z téhož dne, a zdůraznil to, že neuvedení pozemku 24/1 ve sdělení Obecního úřadu Líšťany není nedostatkem způsobujícím jeho nicotnost či neplatnost, jelikož podle § 57 odst. 2 stavebního zákona se předepisuje pouze, aby sdělení obsahovalo údaj, že stavební úřad nemá námitek proti provedení ohlášené stavby. V jedné z námitek žalobce poukazuje na to, že obdržel sdělení Obecního úřadu Líšťany ze dne 31.5.2005, čj. 416/05/05/Op, že tento úřad zrušil své vlastní „sdělení (vyjádření) ze dne 14.4.2005, čj. 248/04/05/Op“ avšak že jeho sdělení, že nemá námitek proti projednávané stavbě ze dne 14.4.2005, má číslo jednací 247/04/05/Op a byl tedy informován o zrušení jiného sdělení, než je to, že Obecní úřad Líšťany nemá námitek proti ohlášené projednávané stavbě ze dne 14.4.2005, čj. 247/04/05/Op. Správní orgán tuto námitku zamítl s tím, že Obecní úřad Líšťany si na svém vyhotovení jednací číslo opravil. To je ale nesprávný postup při opravě chyby v psaní, správný byl předepsán v § 47 odst. 6 tehdejšího správního řádu a rozhodné je, jaké údaje obsahuje listina, kterou obdržel žalobce. Sdělení ze dne 14.4.2005, že Obecní úřad Líšťany nemá námitek proti projednávané ohlášené drobné stavbě, které obdržel žalobce, má číslo jednací 247/04/05/Op. Rozhodnutí žalovaného pouze mechanicky opakuje odůvodnění, která použil již správní orgán v rozhodnutí vydaném v prvním stupni řízení. I napadené rozhodnutí stojí na tom, že projednávaná stavba byla provedená na cizí stavbě bez předchozího souhlasu jejího vlastníka, a tudíž, že sdělení Obecního úřadu v Líšťanech bylo vydáno v rozporu se zákonem. Stojí na tom, že náprava této údajné nezákonnosti byla provedena postupem podle obecního zákona, a že zrušení „opatření orgánu obce vydaného v přenesené působnosti“ mělo takový právní dopad, že v jeho důsledku byl zrušen veřejnoprávní titul k projednávané stavbě, její ohlášení stavebnímu úřadu.

7. Pokud by bylo správné tvrzení žalovaného, že projednávaná stavba byla provedena na cizí stavbě bez předchozího souhlasu jejího vlastníka, tedy v takové situaci, kdy by byla tato tvrzená skutečnost prokázána například místním šetřením stavebního úřadu Městského úřadu Města Touškova dne 23.5.2005 za přítomnosti žalobce a vlastníka cizí stavby, který by býval vypověděl, že žalobci neudělil souhlas k provedení projednávané stavby nad jeho stavbou, pak by se jednalo o stavbu, kterou lze podle tehdejšího stavebního zákona provést jen podle stavebního povolení, jelikož vlastníku cizí stavby by musela být podle § 3 odst. 2 správního řádu dána příležitost, aby mohl svá práva a zájmy účinně hájit. Tuto příležitost by při ohlášení stavby neměl, jelikož o ohlášení stavební úřad nevede řízení. Účinně hájit svá práva a zájmy by vlastník cizí stavby mohl jen jako účastník stavebního řízení, v němž by mohl uplatnit námitky podle § 61 odst. 1 a 3 stavebního zákona. Pokud by tedy projednávaná stavba byla provedena na cizí stavbě bez předchozího souhlasu jejího vlastníka, byla by provedena bez stavebního povolení a bylo by nutné zahájit řízení o jejím odstranění. Zahájit řízení o odstranění projednávané stavby by v uvedeném případě stavební úřad musel bez ohledu na

to, zda žalobce ohlásil drobnou stavbu a zda obec žalobci sdělila, že proti ohlášené stavbě nemá námitek. Bylo by totiž povinností obce Líšťany stanovit, že ohlášenou drobnou stavbu lze provést pouze podle stavebního povolení a toto žalobci oznámit ve třicetidenní lhůtě od jeho ohlášení. A tím, že by obec Líšťany takto nestanovila, ač k tomu byla povinná, by nastal stav, v němž by na jedné straně stál vydaný veřejnoprávní titul, který by však nebyl titulem k projednávané stavbě, a na druhé straně by stála projednávaná stavba bez příslušného veřejnoprávního titulu k ní. Konstrukce, ke které se uchýlil správní orgán a žalovaný, podle které údajně mělo dojít ke zrušení souhlasu obce Líšťany s provedením ohlášené projednávané stavby, je jednak naprosto zbytečná, jak vyplývá z výše uvedeného, jednak nezákonná. Autorství této konstrukce zřejmě náleží žalovanému, alespoň to vyplývá z jeho odpovědi ze dne 12.6.2006, zn. RR 1901/06 na dotaz Městského úřadu Města Touškova.

8. V ustanovení § 127 odst. 3 zákona číslo 128/2000 Sb., ve znění platném ke dni 31.5.2005, se praví, že opatření orgánů obce v přenesené působnosti jiné než uvedené v odstavci 1 (nařízení obce), které je v rozporu se zákonem, jiným právním předpisem, v jejich mezích též usnesením vlády nebo směrnicí ústředního správního úřadu, zruší krajský úřad, nezjedná-li nápravu orgán, který je vydal, ve lhůtě stanovené krajským úřadem. Přestože tedy iniciativa ke zrušení opatření orgánu obce Líšťany v přenesené působnosti jiné než nařízení obce, které je v rozporu s právními normami, náležela žalovanému, této jeho role se ujal Městský úřad Města Touškova, který je však stavebním úřadem prvního stupně a jeho výzvou Obecnímu úřadu Líšťany ze dne 26.5.2005 překročil svou pravomoc, zatímco žalovaný, jehož povinností bylo tuto výzvu vydat, byl nečinný. Radí-li žalovaný Městskému úřadu Města Touškova, že orgán obce může své nesprávné opatření vydané v přenesené působnosti sám zrušit, poskytuje mu poučení, které je v rozporu s platnou právní úpravou. Podle základního principu veřejného práva (principu legality státní moci) jsou všechny orgány veřejné moci, a tedy i správní orgány, povinny konat jen a pouze to, co jim zákon výslovně ukládá, a způsobem, který jim v takových případech předepisuje. Pokud by Obecní úřad Líšťany byl oprávněn učinit nápravné opatření, pak, protože mu zákon o obcích neurčuje postup ani formu, musel by k tomu použít ten zákon, který mu postup a formu určuje, správní řád.

9. Přípisem Obecního úřadu Líšťany ze dne 31.5.2005, zn. 416/05/05/Op, nemohlo dojít ke zrušení ohlášení projednávané stavby a oprávnění žalobce tuto provést. Tento přípis totiž nemá oporu v zákoně, nemá formální ani věcné náležitosti rozhodnutí nebo usnesení, které by bylo přezkoumatelné na základě opravného prostředku. Ačkoliv obsahuje výrok, což je atributem rozhodnutí, chybí v něm uvedení ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, postrádá jakékoliv odůvodnění výroku. Z obsahu přípisu lze proto konstatovat, že obecní úřad nepostupoval podle základních pravidel řízení. Autor přípisu dokonce postrádal i elementární znalosti v oblasti správního a stavebního práva, když stavební úřad Městského úřadu Města Touškova v úvodu označil za „vyšší státní správní orgán“, a v jeho závěru za „dotčený orgán státní správy“. Výrok přípisu se týká sdělení čj. 248/04/05/Op, kdežto sdělení, že proti žalobcem ohlášené stavbě nemá námitek, vydal Obecní úřad Líšťany pod zn. 247/04/05/Op, a ani z ostatního obsahu přípisu nevyplývá, že by se toto „zrušení“ mělo nějak týkat žalobcem ohlášené drobné stavby kolny a že by v čísle jednacím měla být chyba v psaní. Uvedeným přípisem nemohlo dojít ke zrušení ohlášení projednávané stavby a oprávnění žalobce tuto provést, jelikož sdělení stavebních úřadů vydávaná podle § 57 odst. 2 stavebního

zákona nejsou rozhodnutími, tudíž je nelze přezkoumávat ani zrušovat. Napravovat jejich nesprávné vydání nelze následným sdělením, jímž by bylo lze vzít zpět předchozí sdělení, že proti provedení ohlášených drobných staveb není námitek. Nelze to z toho důvodu, protože postup podle § 57 odst. 2 stavebního zákona předpokládá jen dvě možná opatření stavebního úřadu: buď stavebníkovi sdělí (nesdělí), že proti provedení ohlášené drobné stavby nemá námitek, anebo stanoví, že ohlášenou drobnou stavbu lze provést na základě stavebního povolení. Na obojí má zákonnou lhůtu 30 dnů. Po jejím uplynutí vznikne stavebníkovi právo ohlášenou drobnou stavbu provést a toto právo nelze odejmout. Sdělení Obecního úřadu Líštiny ze dne 31.5.2005, zn. 416/05/05/Op, odporuje zákonu a je nicotné. Do žalobcovy právní sféry má ten právní dopad, že nastala fikce beznámitkového stanoviska stavebního úřadu v důsledku toho, že stavební úřad v předepsané lhůtě 30 dnů od ohlášení žalobci nestanovil, že projednávanou ohlášenou drobnou stavbu lze provést pouze podle stavebního povolení.

10. Stavební zákon nynější (č. 183/2006 Sb.) i předchozí (č. 50/1976 Sb.) obsahuje zvláštní procesní část, podle které se postupuje odlišně od obecné úpravy ve správním řádu. Práva a povinnosti ve stavebním řádu tedy vznikají a zanikají toliko z rozhodnutí vydaných podle těchto dvou předpisů. Ustanovení žádných jiných právních předpisů, a tedy ani zákona upravujícího samosprávné územní celky neumožňují, aby správní orgány vydávaly rozhodnutí, jimiž se v určité věci zakládají, mění nebo ruší práva anebo povinnosti jmenovitě určené osoby nebo jimiž se v určité věci prohlašuje, že taková osoba práva nebo povinnosti má anebo nemá. Navíc tvrzení správních orgánů, že projednávaná stavba byla provedena na cizí stavbě bez předchozího souhlasu jejího vlastníka, není pravdivé. Taková skutečnost nevyšla najevo ani při místním šetření stavebního úřadu Městského úřadu Města Touškova dne 23.5.2005 bez přítomnosti žalobce a vlastníka cizí stavby, ani nebyla prokázána nikdy později jiným důkazem.

11. L.T. vystupoval jako vlastník uvedené stavby v roce 2003, když dne 18.8. podal odvolání proti rozhodnutí o nevydání její kolaudace. Z jeho dalších právních úkonů týkajících se této stavby byly žalobci známy jeho námítky ze dne 2.6.2004 do řízení o odstranění této stavby, kdy prostřednictvím svého právního zástupce namítal, že řízení nemůže pokračovat z důvodu předběžné otázky vlastnictví částí pozemků číslo 13/3 a 24/1, na kterých jeho stavba spočívá, kteroužto otázku předložil v určovací žalobě Okresnímu soudu Plzeň-sever. Předposlední právní úkon, týkající se této stavby, který byl žalobci znám, učinil 8.11.2004, když uzavřel kupní smlouvu na prodej chaty číslo E 457 s celým jejím příslušenstvím, pozemky a stavbami na nich, mezi nimiž je uvedena jímka, což by mohla být právě uvedená cizí stavba. Po prodeji celé nemovitosti vzal dne 9.11.2004 zpět určovací žalobu a Okresní soud Plzeň-sever usnesením ze dne 22.11.2004 řízení zastavil. Do správního řízení o kolaudaci uvedené stavby tak vstoupili po L.T. noví vlastníci chaty E 457 M.P. a P.K. Ti vystupovali jako vlastníci této stavby dne 19.1.2005, kdy do protokolu výslovně uvedli, že „předmětem kupní smlouvy byla žumpa na pozemku 13/3“. Avšak proti rozhodnutí, jímž jim bylo nařízeno její odstranění, se odvolali a tvrdili, že nejsou a nikdy nebyli jejími vlastníky, jelikož žádná žumpa není v kupní smlouvě uvedena. V průběhu odvolacího řízení předložili dodatek kupní smlouvy, jímž bylo upřesněno, že součástí a příslušenstvím převedených nemovitostí není žumpa na pozemku 13/3. Z toho důvodu bylo rozhodnutí zrušeno. Vlastníka uvedené stavby se nepodařilo zjistit

ani správnímu orgánu, který v dalším řízení pokračoval s L.T. Když ale ten namítnul, že žumpu řádně převedl kupní smlouvou ze dne 8.11.2004, podle které byl proveden vklad vlastnického práva nabyvatelů do katastru nemovitostí, správní orgán odkázal namítající účastníky řízení na soud a řízení přerušil. Když však žádný z účastníků ve stanovené lhůtě příslušnou určovací žalobu nepodal, stavební úřad řízení zastavil s odůvodněním, že vlastníka stavby nezná. Ohledně vlastnictví této cizí stavby byly důvodné pochybnosti, jež nebyly s to vyřešit ani správní orgány. Žalobce učinil vše, co v této situaci učinit mohl, aby disponoval nezbytným souhlasem, a má za to, že tím, že si na základě všech v té době dostupných údajů, učinil úsudek o tom, kdo zde mohl přicházet v úvahu jako vlastník uvedené stavby a před ohlášením projednávané stavby opatřil jeho souhlas, jednal zcela v souladu s § 415 občanského zákoníku tak, aby provedením projednávané stavby nedošlo ke škodám na cizí stavbě. Učinil si úsudek o tom, že pokud by vlastnické právo vůbec mohlo někomu svědčit, pak by to mohl být právě L.T., který žumpu postavil a až do té doby, kdy na základě kupní smlouvy prodal chatu číslo E 457 jejím současným vlastníkům, tuto žumpu, ač nezkolaudovanou, užíval. Tím, že nabyvatelé tvrdili, že podle kupní smlouvy nenabyli žádnou žumpu na cizích pozemcích, žalobce usoudil, že by měl mít souhlas, není-li znám vlastník stavby, alespoň od toho, o kom ví, že uvedenou cizí stavbu postavil. Správní orgán ani žalovaný v jejich rozhodnutích nevyřešili otázku, zda žumpa, kterou strany kupní smlouvy deklarovaly jako příslušenství nemovitosti, vůbec může být předmětem občanskoprávních vztahů. Jestliže nabyvatelé nemovitostí tvrdí, že žumpu kupní smlouvou nenabyli, a není-li žumpa věcí, ale příslušenstvím, nemůže být předmětem občanskoprávních vztahů, a tedy není-li ve vlastnictví současných vlastníků nemovitostí chaty číslo E 457 a k ní náležejících pozemků, pak nebyla v ničem vlastnictví, a nebyl nikdo, kdo mohl vydat souhlas s jejím zastavěním projednávanou stavbou.

12. Postup správního orgánu je nezákonný nejen z důvodu přímého zkrácení žalobce na jeho hmotném právu, ale i z důvodu porušení kogentní právní normy v § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Tuto normu porušuje tím, že o projednávané stavbě vede řízení o její odstranění, přestože nezjistil, že se jedná o stavbu provedenou bez stavebního povolení, anebo ohlášení stavebnímu úřadu. Naopak má znalost o tom, že žalobce projednávanou stavbu ohlásil a že mu byl dán souhlas s jejím provedením v zákonné lhůtě výslovně. Z listin obsažených ve správním spisu vyplývá, že žalobce ohlásil obci Líštiny drobnou stavbu kolny na nářadí. Přitom postupoval podle § 57 odst. 1 stavebního zákona a ohlášení podal ve formě a s obsahem předepsanými § 10 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 132/1998 Sb., a to stavebnímu úřadu příslušnému podle § 124 odst. 1 písm. b) stavebního zákona přijímat ohlášení drobných staveb a určovat, zda ohlášené drobné stavby vyžadují stavební povolení, a v těchto případech tato i vydávat. Veřejnoprávním titulem ke stavbě kolny na nářadí je tedy ohlášení ze dne 12.4.2005 ve spojení se sdělením Obecního úřadu Líštiny ze dne 14.4.2005, zn. 247/04/05/Op, že proti ohlášené drobné stavbě nemá námitek. Protože k projednávané stavbě existuje příslušný veřejnoprávní titul, nelze zahájit a vést řízení o jejím odstranění podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, proto nelze nařídit její odstranění z tohoto důvodu. Napadené rozhodnutí je proto v rozporu s uvedeným ustanovením zákona a je proto nezákonné.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Konstatoval, že žalobce v rozsáhlé žalobě uplatňuje i námitky, které nesměřují proti předmětu řízení, ke kterým se vyjadřovat nebude. Žalobce uvádí, že stavbu kolny na nářadí na pozemcích p.č. 13/3 a 24/1 v k.ú. Košetice u Hunčic ohlásil v souladu s § 55 odst. 2 písm. a) stavebního zákona dne 12.4.2005 Obecnímu úřadu Líšřany, který byl podle § 124 odst. 1 stavebního zákona oprávněn vykonávat pravomoci stavebního úřadu. Obecní úřad Líšřany dne 14.4.2005 písemností čj. 247/04/05/Op žalobci sdělil, že proti ohlášení drobné stavby nemá námitek. Žalobce připouští, že obdržel od Obecního úřadu Líšřany oznámení ze dne 31.5.2005, čj. 416/05/05/Op, kterým bylo zrušeno souhlasné sdělení ze dne 14.4.2005, ale z tohoto oznámení nedovodil, že by mohlo mít nějaký právní dopad na projednávanou stavbu, proto ve stavbě pokračoval, dokončil ji a začal užívat k jejímu účelu. Proti oznámení Obecního úřadu Líšřany ze dne 31.5.2005 se nijak nebránil, nežádal nadřízený správní orgán o přezkoumání postupu Obecního úřadu Líšřany, toto oznámení ignoroval.

14. Dle žalovaného žalobce ztratil obdržením oznámení Obecního úřadu Líšřany ze dne 31.5.2008, čj. 416/05/05/OP právo stavbu kolny provést, případně v zahájené stavbě pokračovat. Podle tehdy platných právních předpisů bylo sdělení obecního úřadu podle § 57 odst. 2 stavebního zákona opatřením orgánu obce v přenesené působnosti ve smyslu příslušných ustanovení zákona o obcích. Podle § 127 odst. 3 tehdy platného zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, mohl orgán obce své nesprávné opatření vydané v přenesené působnosti sám zrušit a zákon o obcích nijak neurčoval postup nebo formu takového zrušení. Podle názoru žalovaného bylo souhlasné sdělení k ohlášené stavbě kolny postupem podle zákona o obcích zrušeno, a protože stavba byla již zahájena, stala se stavbou nepovolenou a stavební úřad byl povinen vést o této stavbě řízení o odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Vzhledem k tomu, že žalobce v řízení o odstranění stavby nepodal žádost o její dodatečné povolení, byl stavební úřad povinen nařídit odstranění této stavby.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

15. Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že o problémech se stavbou před její koupí nevěděli, kupovali stavbu řádně zkolaudovanou, zapsanou v katastru nemovitostí a bez žumpy, která byla v té době již za novým oplocením na pozemku žalobce. Od počátku zakoupení nemovitosti čelí různým tlakům ze strany žalobce. Není pravda, že žumpa patřila v době zrušení stavebního povolení na stavbu kůlny žalobci. Žalobce stavěl a měl základy jen na 3 stěny, v postavení čtvrté mu bránila ona žumpa. Když se dostal do nesnází se zákonem, odkoupil od bývalého majitele žumpu za 1 Kč, což p. Tříška přivítal a žalobce mohl nepovolenou stavbu urychleně dokončit. Vše, včetně fota rozestavěné kůlny, zajistili při místním šetření pracovníci stavebního úřadu Touškov a dokumentace je k dispozici na stavebním úřadu Nýřany. I když byla na nátlak žalobce jasně určena ekologická likvidace žumpy, byla tato zasypána. Tím žalobce urychleně stavbu dokončil a začíná řízení o ohrožení jeho stavby. Už v samém povolování stavby kůlny došlo k pochybení, neboť na dokumentaci nebyla záměrně zakreslena stavba osoby zúčastněné na řízení a tím byl obecní úřad uveden v omyl a nebyla vůbec řešena odstupová vzdálenost od jeho zkolaudované stavby. To vše se odehrává na pozemku, který celých 13 let užíval v dobré víře p. Tříška, proto tam umístil onu stavbu. Věcně se situace osoby zúčastněné na řízení dá vysvětlit všemi rozsudky spojenými

s touto stavbou (rozsudek okresního soudu ze dne 9.5.2007, čj. 5C 172/2006-117, krajského soudu ze dne 5.12.2007, čj. 61Co 403/2004 a usnesení Ústavního soudu III. ÚS 684/08).

16. Po ujištění, že je stavba již v pořádku, postavili novou žumpu, přistavěli novou terasu, domácí dílnu. Vše opět s problémy ze strany žalobce a opět čekali na rozsudky (krajského soudu ze dne 20.7.2007, čj. 30Ca 101/2005-41, krajského soudu ze dne 30.4.2008, čj. 57Ca 165/2006-63). Všechny stavby jsou řádné zkolaudované a zapsané na katastrálním úřadě. Následně byli vyzváni k předložení nové projektové dokumentace. I když se bránili žalobou u krajského soudu, udělali vše dle požadavku stavebního úřadu Nýřany a rozhodnutí krajského soudu ze dne 30.4.2010, čj. 57Ca 64/2008-115, po všech peripetiích obdrželi již druhé stavební povolení a znovu není konec.

V. Posouzení věci Krajským soudem v Plzni

Z čeho soud vycházel

17. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen s.ř.s.*).

18. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

19. Mezi účastníky bylo sporné, zda bylo nařízeno odstranění žalobcovy stavby kolny na náradí na pozemku p.č. 13/3 a 24/1 v k.ú. Košetice u Hunčic v souladu se zákonem.

Skutkový základ věci

20. Žalobce ohlásil dne 11.4.2005 Obecnímu úřadu Líšťany drobnou stavbu kolny na náradí na pozemcích p.č. 13/13 a 24/1 v k.ú. Košetice u Hunčic. Obec Líšťany byla v té době podle § 124 odst. 1 písm. b) stavebního zákona oprávněna vykonávat část pravomoci stavebního úřadu v rozsahu *určovat, zda jí ohlášené drobné stavby, stavební úpravy a udržovací práce (§ 55 odst. 2 a 3), s výjimkou stavebních úprav a udržovacích prací na kulturních památkách, vyžadují stavební povolení, a v těchto případech stavební povolení vydávat*. V daném případě se jednalo podle § 55 odst. 2 písm. a) stavebního zákona *o ohlášení stavebnímu úřadu drobné stavby* a žalobce postupoval podle § 57 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož *stavebník [§ 139 písm. d)] drobných staveb, stavebních úprav a udržovacích prací uvedených v § 55 odst. 2 a 3 je povinen jejich provedení předem písemně ohlásit stavebnímu úřadu. Stavební úřad může stanovit, že ohlášenou drobnou stavbu, stavební úpravu nebo udržovací práce lze provést jen na základě stavebního povolení*.

21. Obecní úřad Líšťany žalobci písemně sdělením ze dne 14.4.2005, čj. 248/04/05/Op (číslovka 8 v čísle 248 je přepsána propisovací tužkou) sdělil, že proti provedení drobné

stavby na pozemkové parcele č. 13/3 v k.ú. Košetice u Hunčic v rozsahu uvedeném v ohlášení nemá námitek. Postupoval podle § 57 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož *ohlášenou drobnou stavbu, stavební úpravu a udržovací práce může stavebník provést jen na základě písemného sdělení stavebního úřadu, že proti jejich provedení nemá námitek. Pokud toto sdělení nebude stavebníkovi oznámeno do 30 dnů ode dne ohlášení anebo stavební úřad v téže lhůtě nestanoví, že ohlášená drobná stavba, stavební úprava či udržovací práce podléhá stavebnímu povolení, může ji stavebník provést.*

22. Městský úřad Město Touškov, stavební úřad (*dále jen MěÚ Město Touškov*), vyzval Obecní úřad Líšňany přípisem ze dne 26.5.2005, čj. 740/05, aby ve stanovené lhůtě sdělení k ohlášení drobné stavby zrušil, neboť dle místního šetření ze dne 23.5.2005 zasahuje stavba kolny na náradí do stavby stávající žumpy a ve věci odstranění žumpy dosud nebylo pravomocně rozhodnuto.

23. Obecní úřad Líšňany žalobci přípisem ze dne 31.5.2005, čj. 416/05/05/Op, sdělil, že v celém rozsahu ruší své sdělení ze dne 14.4.2005, čj. 248/04/05/Op, s tím, že další postup řízení i stavební realizace předmětné drobné stavby bude probíhat podle MěÚ Město Touškov.

24. MěÚ Město Touškov rozhodnutím ze dne 30.6.2005, čj. 985/2005-Ho, zahájil řízení o odstranění stavby kolny na náradí na pozemku p.č. 13/3 v k.ú. Košetice u Hunčic, postavené bez stavebního povolení.

25. Žalobce uplatnil podáním z 13.7.2005 námitky vůči zahájení řízení o odstranění stavby, navrhoval jeho zastavení a namítal, že mu Obecní úřad Líšňany sdělil, že proti provedení ohlášené stavby nemá námitek, proto mohla být provedena. Vzhledem k tomu, že toto opatření nebylo zrušeno rozhodnutím nadřízeného správního orgánu, je stavba kolny postavena na základě platného ohlášení. Opatření MěÚ Město Touškov ze dne 26.5.2005, čj. 740/05 (viz odst. 24), vůči Obecnímu úřadu Líšňany nemá oporu v zákoně, je v rozporu s § 3 odst. 1 správního řádu.

26. Žalobce byl výzvou MěÚ Město Touškov z 24.5.2006, čj. 785/06, vyzván k okamžitému zastavení prací na uvedené stavbě.

27. Řízení o odstranění stavby bylo přerušeno rozhodnutím MěÚ Město Touškov ze dne 27.7.2005, čj. 985/2005-Ho, pro nutnost vyřešení předběžné otázky spočívající v tom, že stavba zasahuje svým umístěním do stávající stavby žumpy umístěné na pozemku p.č. 13/3 a p.č. 24/8 a řízení ve věci této stavby není dosud ukončeno pravomocným rozhodnutím.

28. Usnesením žalovaného ze dne 21.12.2006, čj. RR 3678/06 bylo projednání a rozhodnutí ve věci staveb a rekreačních chat a doplňkových staveb na pozemcích p.č. 13/3 a p.č. 24/8 v k.ú. Košetice u Hunčic odejmuto MěÚ Město Touškov a projednáním byl pověřen odbor výstavby a územního plánování Městského úřadu Nýřany (*dále jen MěÚ Nýřany*). Uvedený postup vycházel z § 131 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle něhož *nadřízený správní orgán usnesením pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, jestliže podřízený správní orgán*

není z důvodu vyloučení všech úředních osob (§ 14) tohoto orgánu nebo členů orgánu, který rozhoduje ve sboru (dále jen "kolegiální orgán"), způsobilý věc projednat a rozhodnout; v tomto případě nadřízený správní orgán pověří správní orgán, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem nezpůsobilého správního orgánu.

29. K žádosti osoby zúčastněné na řízení ze dne 26.3.2010 rozhodl MěÚ Nýřany o pokračování řízení rozhodnutím ze dne 15.4.2010, čj. OV-Mrá/7739/2010.

30. Podáním z 12.5.2010 žalobce vznesl námitky vůči pokračování v řízení a navrhoval zastavení řízení, neboť dle jeho názoru nebylo zjištěno, že by stavba, o jejímž odstranění je vedeno toto řízení, byla stavbou právem nepovolenou, ale jde o stavbu, k jejímuž provedení podle § 55 odst. 2 písm. a) stavebního zákona postačilo její ohlášení stavebnímu úřadu, což žalobce učinil dne 12.4.2005 a obec ve lhůtě 30 dnů nestanovila, že ohlášená drobná stavba podléhá stavebnímu povolení, a přípisem ze dne 14.4.2005 sdělila, že proti ohlášené drobné stavbě nemá námitek. Pokud Obecní úřad Líšťany až po lhůtě 30 dnů zrušil svůj souhlas, pak toto jeho opatření nemá na předmětnou drobnou stavbu žádný právní dopad a má pouze za následek, že žalobci byl souhlas s provedením drobné stavby dán mlčky (§ 57 odst. 2 stavebního zákona).

31. MěÚ Nýřady výzvou ze dne 19.5.2010, OV-Mrá/7739/2010, vyzval žalobce v řízení podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona o odstranění stavby kolny na náradí na pozemku p.č. 13/3 a 24/1 v k.ú. Košetice u Hunčic, aby ve lhůtě do 90 dnů předložil žádost o dodatečné povolení uvedené stavby (v níž bude uvedeno ...) a uvedl, co je k žádosti nutno připojit. Ve výzvě žalobce poučil: „*Pokud nebudou vyžádané podklady ve stanovené lhůtě předloženy, rozhodne stavební úřad o odstranění stavby.*“ Po marném uplynutí stanovené lhůty vydal MěÚ Nýřany dne 30.8.2010 oznámení o pokračování řízení a vyzval účastníky, aby uplatnili své námitky do 17.9.2010.

32. Námitky uplatnil žalobce podáním ze dne 17.9.2010, kde odkázal na námitky podané 12.5.2010 a dále namítal, že je ve spise založeno a) sdělení Obecního úřadu Líšťany ze dne 14.4.2005, čj. 247/04/05/Op, že proti ohlášené drobné stavbě nemá námitek, b) sdělení Obecního úřadu Líšťany ze dne 31.5.2005, čj. 416/05/05/Op, že zrušil své sdělení (vyjádření) ze dne 14.4.2005, čj. 248/04/05/Op. Zatímco sdělení ad a) nese čj. 247/04/05/Op, sdělení ad b) zmiňuje, že bylo zrušeno sdělení (vyjádření) čj. 248/04/05/Op, tedy sdělení následujícího jednacího čísla. Jelikož rozhodnutí uvedené ve sdělení ad b) ve spisu není, nelze určit, které z ohlášených staveb se zmíněným rozhodnutím zrušené sdělení týká. Jisté je, sdělení ad a) zrušeno nebylo, nejsou proto splněny podmínky pro řízení o odstranění stavby, jelikož k uvedené drobné stavbě veřejnoprávní titul existuje. Žalobce proto opakovaně navrhoval, aby bylo řízení zastaveno.

33. MěÚ Nýřany vydal rozhodnutí o odstranění stavby ze dne 29.9.2010, čj. OV-Mrá/7739/2010. Ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že jako stavební úřad příslušný podle § 13 odst. 1 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) v souladu s § 190 tohoto stavebního zákona ustanoveními zákona č. 50/1976 Sb. zjistil, že stavba kolny na náradí na pozemcích p.č. 13/3 a p.č. 24/1, byla dokončena bez stavebního povolení či ohlášení a na základě tohoto zjištění vlastníkově stavby (žalobci)

„nařizuje podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a § 39 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, ve znění pozdějších předpisů, odstranění stavby postavené bez ohlášení.“ Ve výroku rozhodnutí stanovil pro odstranění stavby podmínky a zamítl námitky žalobce ze dne 12.5.2010 a 17.9.2010. Rozhodnutí zdůvodnil tím, že právo na základě ohlášení provést stavbu kolny bylo žalobci odňato opatřením Obecního úřadu Líštiny ze dne 31.5.2005, čj. 416/05/05/Op, vydaným podle § 127 odst. 3 zákona o obcích, žalobci doručeným dne 20.6.2005 (fotokopie doručeny je ve správním spise). Uvedl, že v té době byla již stavba zahájena, jak vyplývá z protokolů a fotografií MěÚ Města Touškova založených ve spise. Jestliže „sdělení“ bylo zrušeno, stavba byla rozestavěna a i přes výzvy k okamžitému zastavení prací dokončena, jedná se o stavbu nepovolenou. Zrušení sdělení, že k ohlášené stavbě není námitek, nelze považovat za souhlas mlčky podle § 57 odst. 2 stavebního zákona, protože obec Líština písemné sdělení ve lhůtě do 30 dnů vydala a stavebníkovi oznámila. Stavební úřad zamítl i námitku zrušení jiného opatření. Uvedl, že z podkladů uložených ve spisu je zřejmé, že číslo jednací souhlasného sdělení bylo 248/04/05/Op. Ve sdělení Obecního úřadu Líštiny je čj. opraveno ručně na 248/04/05/Op, ale součástí tohoto sdělení je i situační výkres s vyznačením předmětné stavby, na kterém je podací razítko Obecního úřadu Líštiny s čj. 248/04/05/Op. Z dostupných podkladů je tudíž zřejmé, že se jedná o opatření čj. 248/04/05/Op a nikoliv o opatření čj. 247/04/05/Op. Dále bylo zjištěno, že stavba byla provedena i v rozporu s tímto sdělením. Podle souhlasného sdělení Obecního úřadu Líštiny, měla být stavba umístěna pouze na pozemku p.č. 13/3, ve skutečnosti je však umístěna i na pozemku p.č. 24/1. V ohlášení drobné stavby ze dne 14.4.2005 podané žalobcem jsou uvedeny pozemky p.č. 13/13 a 24/1, které se v souhlasném sdělení Obecního úřadu Líštiny vůbec nevyskytují. K námitce, že již pominula lhůta pro vydání rozhodnutí, proto by řízení mělo být zastaveno, stavební úřad sdělil, že důvody k přerušení řízení skutečně pominuly v roce 2008, kdy bylo ukončeno řízení ohledně stavby žumpy, a stavební úřad oznámil pokračování v řízení až v roce 2010. Řízení o odstranění stavby bylo zahájeno 30.6.2005, tudíž za platnosti zákona č. 71/1967 Sb., kde byly lhůty pro rozhodnutí řešeny v § 49 a v tomto ustanovení není stanoveno, že při nedodržení stanovené lhůty se řízení zastavuje nebo že již rozhodnutí nelze vydat. Řízení je ukončeno až pravomocným rozhodnutím. Stavební úřad uzavřel, že vlastník stavby nesplnil předpoklady pro dodatečné povolení předmětné stavby dané v § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, nepodal ve stanovené lhůtě žádost o dodatečné povolení stavby s požadovanými podklady, proto bylo rozhodnuto o jejím odstranění.

34. V podaném odvolání žalobce argumentoval shodně jako nyní v žalobě. Žalovaný touto žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 11.1.2011, čj. RR/111/11 odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí o odstranění stavby potvrdil. Rozhodnutí zdůvodnil tím, že sdělení Obecního úřadu Líštiny podle § 57 odst. 2 stavebního zákona bylo opatřením orgánu obce vydaným v přenesené působnosti ve smyslu příslušných ustanovení zákona o obcích, které může orgán obce podle § 127 odst. 3 zákona o obcích jako své nesprávné opatření vydané v přenesené působnosti sám zrušit. Dle žalovaného tak bylo souhlasné sdělení k ohlášené stavbě postupem podle zákona o obcích zrušeno. Vzhledem k tomu, že stavba kolny již byla zahájena a stavebník ve stavbě pokračoval, jednalo se o stavbu prováděnou bez povolení nebo ohlášení stavebnímu úřadu a stavební úřad je oprávněn vést o této stavbě podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona řízení o odstranění stavby. V řízení o odstranění stavby je možné stavbu dodatečně povolit, pokud vlastník stavby o její dodatečné povolení požádá a předloží ve

stanovené lhůtě stavebním úřadem požadované podklady. Tuto základní povinnost vlastník stavby nesplnil, o dodatečné povolení stavby nepožádal.

První rozhodnutí Krajského soudu v Plzni

35. Krajský soud rozsudkem ze dne 28. 3. 2013, čj. 57 A 3/2011-56, podle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl. Posuzoval skutkový stav, kdy byl souhlas s ohlášením drobné stavby kolny na nářadí vydaný podle § 57 odst. 2 stavebního zákona zrušen postupem podle § 127 odst. 3 zákona o obcích, ve znění účinném do 31. 12. 2005, a za účinnosti správního řádu z roku 1967. Při rozhodování vycházel krajský soud z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2012, čj. 2 As 86/2010 – 76, publikovaného pod č. 2725/2013 Sb. NSS (rozsudky Nejvyššího správního soudu zde citované jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde Nejvyšší správní soud učinil závěr, že „*souhlasy vydávané podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zejména podle § 96, § 106, § 122, § 127, které stavební úřad výslovně či mlčky činí k ohlášení či oznámení, jsou jinými úkony dle IV. části zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Tyto souhlasy nejsou rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s.; soudní ochrana práv třetích osob je zaručena žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu dle § 82 a násl. tohoto zákona.*“ Rozšířený senát se zde přiklonil k závěru, že se v případě vydání nezákonného souhlasu (jak písemného tak i provedeného mlčky) může jednat o nezákonný zásah stavebního úřadu. Pro danou právní věc z toho krajský soud dovodil, pokud žalobce nesouhlasil s postupem stavebního úřadu, měl možnost obrátit se na soud s žalobou na ochranu proti nezákonnému zásahu (§ 82 s. ř. s.), přičemž ze správního spisu ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí o odstranění stavby není zřejmé, že by žalobce tuto žalobu podal. Krajský soud se tak v řízení o žalobě proti rozhodnutí o odstranění stavby již nemohl zabývat námitkami směřujícími vůči zákonnosti postupu stavebního úřadu, jímž zrušil původně vydaný souhlas s ohlášením drobné stavby. Dle krajského soudu správní orgány správně uzavřely, že žalobce postavil předmětnou stavbu bez ohlášení. Vzhledem k tomu, že žalobce nepodal žádost o dodatečné povolení stavby, bylo zcela v souladu s § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona rozhodnuto o jejím odstranění. Řízení o odstranění předmětné stavby bylo zahájeno v roce 2005 a ukončeno teprve napadeným rozhodnutím. Žalobce však v průběhu správního řízení nepodal k nadřízenému správnímu orgánu podnět k ochraně před nečinností stavebního úřadu. Nečinnost stavebního úřadu však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o odstranění předmětné stavby.

Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu

36. Ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 5. 2014, čj. 3 As 71/2013-23 rozsudek krajského soudu pro nezákonnost zrušil (dále jen zrušovací rozhodnutí) s tím, že se krajský soud nevypořádal s žalobní námitkou, že byl žalobce k provedení ohlášené stavby oprávněn, ačkoli byla tato otázka pro posouzení zákonnosti odstranění stavby zásadní.

37. Ve zrušovacím rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl: „*Krajský soud ve svém rozsudku vycházel z toho, že pokud stěžovatel nenapadl správní žalobou sdělení stavebního úřadu ze dne 31. 5. 2005, zn. 416/05/05/Op, o tom, že se souhlas s ohlášením stavby ruší,*

nebylo již možné se v řízení o žalobě proti rozhodnutí o odstranění stavby zabývat otázkou, zda byla stavba řádně ohlášena či nikoli. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud neztotožnil. Nejvyšší správní soud má totiž za to, že krajský soud byl v projednávané věci povinen zabývat se tím, jaký byl právní stav, na základě něhož správní orgán rozhodl o odstranění stavby, resp. zda veřejnoprávní titul k provedení stavby existoval či nikoli.“

38. Dle Nejvyššího správního soudu bylo nutné si při posouzení této otázky především ujasnit, zda souhlasné sdělení stavebního úřadu podle § 57 odst. 2 stavebního zákona bylo vůbec možné zrušit postupem podle § 127 odst. 3 zákona o obcích. Nejvyšší správní soud uvedl, že se problematikou právní povahy souhlasného sdělení stavebního úřadu k ohlášení stavby a jeho odstraňování již zabýval v usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 9. 2012, čj. 2 As 86/2010 – 76, publ. pod č. 2725/2013 Sb. Dále uvedl, „že ačkoliv se závěry rozšířeného senátu obsažené v citovaném usnesení výslovně vztahují pouze na institut souhlasu stavebního úřadu mj. s provedením ohlášené stavby vydaného podle nového stavebního zákona a nového správního řádu, lze tyto závěry *mutatis mutandis* vztáhnout i na obdobný institut souhlasu s provedením drobné stavby, stavebních úprav či udržovacích prací vydaného podle § 57 zákona č. 50/1976 Sb. (starého stavebního zákona) a to případně i v době účinnosti starého správního řádu, jak tomu bylo v nyní posuzované věci; vždyť právě na rozporné judikatuře vztahující se převážně k tomuto institutu podle zákona č. 50/1976 Sb. založil rozšířený senát svou pravomoc k posouzení této otázky. I souhlas stavebního úřadu podle § 57 zákona č. 50/1976 Sb. je tedy v souladu s právními závěry rozšířeného senátu třeba považovat nikoliv za rozhodnutí ve smyslu § 46 a § 47 starého správního řádu, ale za jiný úkon (opatření) správního orgánu ve smyslu § 3 odst. 5 starého správního řádu, na jehož vydání se starý správní řád nevztahoval, pouze se na tento postup přiměřeně použila ustanovení o základních pravidlech řízení uvedená v § 3 odst. 1 až 4 správního řádu. [...] stavební zákon č. 50/1976 Sb. tento zjednodušený postup schvalování staveb stanovil v případech, kdy s ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv sice nebylo možné určitý okruh staveb uskutečnit zcela mimo posouzení stavebního úřadu, ale „klasické“ správní řízení bylo pro tento okruh záměrů zbytečně finančně a časově náročné, a to pro žadatele i pro soustavu správních orgánů. Správní orgán při vydávání souhlasu podle § 57 zákona č. 50/1976 Sb. neprováděl shodné posuzování záměru jako v rámci stavebního řízení. Jeho úkolem zde bylo toliko posoudit, zda žadatel dodržel podmínky, které stanoví zákon. Správní orgán nemohl v rámci vydání souhlasu stanovit další podmínky provedení stavby. Proti souhlasu, ať již výslovnému nebo konkludentnímu, nebyly přípustné řádné opravné prostředky, neboť se nepředpokládal věcný či právní konflikt.“

39. Pro nyní posuzovanou věc je dle Nejvyššího správního soudu rozhodné zejména to, zda a případně jakým způsobem mohl být souhlas stavebního úřadu, resp. orgánu obce vykonávajícího podle § 124 stavebního zákona některé pravomoci stavebního úřadu, vydaný podle § 57 stavebního zákona přezkoumán a případně zrušen v rámci veřejné správy.

40. Dle Nejvyššího správního soudu rozšířený senát „explicitně odmítl závěry dosavadní judikatury správních soudů k možnosti použít pro tento účel postup v rámci dozoru nad výkonem přenesené působnosti obce podle zákona o obcích (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 As 7/2008 – 100, rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 31. 5. 1999, č. j. 7 A 4/97 – 41), tento svůj názor ovšem zdůvodnil výhradně tím, že nový

správní řád obsahuje v § 156 odst. 2 autonomní postup k přezkoumání a případně zrušení nezákonného souhlasu s provedením ohlášené stavby, který je podle rozšířeného senátu třeba považovat právě za jiný úkon podle části čtvrté nového správního řádu. Ovšem zmiňovaná judikatura se vztahovala k souhlasům vydávaným příslušným správním orgánem podle § 57 zákona č. 50/1976 Sb., a to za účinnosti starého správního řádu, který ustanovení obdobné § 156 odst. 2 nového správního řádu neobsahoval, navíc, jak již bylo konstatováno, se na vydávání souhlasu s provedením ohlášené stavby, stavebních úprav či udržovacích prací nevztahoval. Rozšířený senát si tedy nepoložil otázku, zda nemohl být souhlas vydaný podle zákona č. 50/1976 Sb. zrušen za účinnosti starého správního řádu postupem podle § 127 odst. 3 zákona o obcích, v tehdejší znění, jestliže právní řád v té době jiný prostředek nápravy v rámci veřejné správy nenabízel. Rozšířený senát tedy neposuzoval, zda bylo vůbec možné tento souhlas stavebního úřadu či orgánu obce vykonávajícího některé pravomoci stavebního úřadu, ať již výslovný nebo konkludentní, považovat za opatření orgánu obce vydané v přenesené působnosti ve smyslu uvedeného ustanovení zákona o obcích, byť se jednalo o úkon správního orgánu učiněný v rámci výkonu veřejné správy, jímž se dokonce zakládalo právo provést stavbu, a tedy o úkon, který měl, jak konstatoval rozšířený senát, po materiální stránce obdobné účinky jako správní rozhodnutí (stavební povolení), jemuž však chyběly formální náležitosti rozhodnutí. Ustanovení § 129 zákona o obcích, v tehdejší znění, výslovně vylučovalo použití dozorových pravomocí nad výkonem přenesené působnosti obce pouze u rozhodnutí orgánů obce vydaných podle správního řádu a zákona o správě daní a poplatků. Je otázkou, do jaké míry bylo možné tyto pravomoci použít i na jiné úkony orgánů obcí, pokud jednaly v přenesené působnosti jako správní orgány při výkonu veřejné správy. “

41. K tomu dále dle zrušovacího rozsudku: „Uvedenými otázkami se Nejvyšší správní soud již zabýval ve svém rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 As 7/2008 – 100, www.nssoud.cz. ... závěry obsažené v tomto rozsudku lze v nyní projednávané věci aplikovat i z toho důvodu, že 5. senát v citovaném rozsudku stejně jako později rozšířený senát uzavřel, že sdělení stavebního úřadu podle § 57 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb. o tom, že proti provedení ohlášené stavby nemá námitek, není správním rozhodnutím, ale jiným individuálním správním aktem. V uvedené právní věci ... Vrchní soud v Praze vyslovil, že „Sdělení stavebního úřadu není správním rozhodnutím, ale opatřením, které je zrušitelné postupem podle § 62 odst. 3 zákona č. 367/1990 Sb. Stavební úřad své sdělení zrušil a soudu v tomto přezkumném řízení nepřisluší hodnotit, zda tak učinil v souladu se zákonem.“ Další argumentací je: „Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 5. 11. 1997, sp. zn. 10 Ca 266/97, uveřejněném v „Přehledu judikatury z oblasti stavebního práva“ autorů Michala Mazance a Jitky Křenkové, vydaným ASPI, a. s. v roce 2008, uvedl: „Souhlas k drobné stavbě je opatřením orgánu obecní rady (v uvedené právní věci – poznámka NSS) vydaným v přenesené působnosti. Je-li opatření vadné, zruší je okresní úřad, nezjedná-li nápravu orgán, který je vydal.“ Dále je argumentováno: „V knize Stavební zákon v teorii a praxi autorů Jiřího Doležala, Jana Marečka a Oldřicha Vobořila vydané nakladatelstvím Linde Praha, a. s., v roce 2003, se k § 57 zákona č. 50/1976 Sb., mimo jiné, uvádí: „Pokud se ukáže, že sdělení stavebního úřadu o tom, že proti provedení ohlášené stavby nemá námitek, je vzhledem k nesprávnému posouzení věci vadné, je třeba postupovat podle příslušných ustanovení o dozoru, resp. o nápravě nesprávných opatření, která jsou v zákoně o obcích a v zákoně o hl. m. Praze.“ Dalším argumentem je: „V „Přehledu judikatury z oblasti stavebního práva“ autorů Michala Mazance a Jitky Křenkové, vydaným ASPI, a. s. v roce 2008, na straně 704,

705 je uveden text stanoviska odboru stavebního řádu MMR ze dne 11. 3. 2002, č. j. 5278/0232/K-165/02, uveřejněného ve Věstníku Ministerstva pro místní rozvoj 3/2002 tohoto znění: „Sdělení stavebního úřadu podle § 57 odst. 2 stav. zák. není správním rozhodnutím, ale opatřením správního orgánu, při jehož nápravě se postupuje jako při "nápravě nesprávných opatření". Do 24. 11. 1990 upravovalo tuto problematiku ustanovení § 72 a následující zákona č. 69/1967 Sb., o národních výborech, a poté se postupovalo podle zákona č. 367/1990 Sb., o obcích (obecní zřízení), resp. podle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení).“ Z odůvodnění tohoto stanoviska vyplývá, že souhlas stavebního úřadu podle § 57 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb. je jiným opatřením správního orgánu, správnímu řádu nepodléhajícím. V dosavadní více než 25leté praxi nebylo při aplikaci stavebního zákona zpochybněno, že sdělení stavebního úřadu, jímž se zakládá právo provést drobnou stavbu, stavební úpravy či udržovací práce, je opatřením správního orgánu, při jehož nápravě se postupuje jako při "nápravě nesprávných opatření." Nápravu nesprávného opatření může učinit okresní úřad nebo sama obec.“ Dalším argumentem je, že se Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 3. 2009, čj. 5 As 7/2008 – 100, ztotožnil se závěry soudní judikatury i doktríny o tom, že „sdělení stavebního úřadu, že proti provedení ohlášené stavby nemá námitek, je opatřením orgánu obce vydaným v přenesené působnosti, jehož nápravu lze činit postupem podle zákona o obcích, resp. jeho ustanovení o nápravě nesprávných opatření. Nápravu nesprávného opatření naopak nelze činit postupem podle stavebního zákona č. 50/1976 Sb., který žádná ustanovení o možnosti nápravy v tomto směru ani neobsahoval, upravoval jen možnost neudělit souhlas s ohlášenou stavbou.“

42. V nyní projednávané věci neshledal Nejvyšší správní soud důvod se od uvedeného závěru odchýlit, proto přisvědčil krajskému soudu, že souhlasné sdělení k ohlášení stavby mohlo být zrušeno na základě § 127 odst. 3 zákona o obcích, který ve znění účinném do 31. 12. 2005 zní: *Opatření orgánů obce v přenesené působnosti jiné než uvedené v odstavci 1, které je v rozporu se zákonem, jiným právním předpisem, v jejich mezích též s usnesením vlády nebo směrnicí ústředního správního úřadu, zruší krajský úřad, nezjedná-li nápravu orgán, který je vydal, ve lhůtě stanovené krajským úřadem.*

43. Nejvyšší správní soud se však neztotožnil se závěrem krajského soudu, že úkon správního orgánu, jímž bylo žalobci odejmuto právo provést stavbu v rozsahu ohlášení, není možné považovat obdobně jako souhlasné sdělení k ohlášení stavby za nezákonný zásah stavebního úřadu ve smyslu § 82 s.ř.s., ale je nutno vycházet z ustanovení § 147 odst. 1 písm. b) zákona o obcích, podle něhož *zákon o správním řízení se vztahuje na rozhodování obce o právech a povinnostech právnických a fyzických osob na úseku přenesené působnosti, nestanoví-li zvláštní zákon jinak.*

44. K tomu je ve zrušovacím rozsudku uvedeno: „Doručením souhlasného sdělení podle § 57 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb. totiž stavebníkovi vzniká právo stavby v rozsahu ohlášení. Jestliže stavební úřad následně považuje své písemné sdělení za nesprávné a svůj souhlas ruší, odnímá tím stavebníkovi již nabyté právo stavby. Je zřejmé, že v takovém případě nepostačuje zjednodušený postup správního orgánu jako v případě vydání souhlasu, jímž stavební úřad pouze akceptuje záměr stavebníka určitou stavbu v rozsahu ohlášení provést. V souladu s § 147 odst. 1 písm. b) zákona č. 128/2000 Sb. je tudíž při tomto odnímání práva

nutno vést správní řízení a vydat rozhodnutí s náležitostmi podle § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení. “

Druhé rozhodnutí Krajského soudu v Plzni

45. Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu v této právní věci a vrátil mu věc k dalšímu řízení, byl krajský soud podle § 110 odst. 4 s.ř.s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Povinností krajského soudu proto bylo v dalším řízení posoudit, zda bylo žalobci odejmuto právo provést stavbu v rozsahu ohlášení (právo založené souhlasným sdělením podle § 57 odst. 2 stavebního zákona) v rámci řádného správního řízení [ve smyslu § 147 odst. 1 písm. b) zákona o obcích], ve kterém bylo vydáno rozhodnutí s náležitostmi podle § 47 odst. 1 správního řádu. Na zodpovězení této otázky záviselo, zda bylo žalobci odňato veřejné subjektivní právo na provedení ohlášené stavby v souladu se zákonem. A z tohoto hlediska pak bylo následně nutno posoudit, zda byly naplněny podmínky pro nařízení odstranění stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

46. Pokud jde o správní řízení, které mělo být o odnětí práva žalobci vedeno, je krajský soud toho názoru, že jeho počátek je nutno spatřovat v doručení žalobci rozhodnutí o tom, že mu bylo právo provést stavbu v rozsahu ohlášení odňato. Takový úkon správního orgánu, pokud by byl proveden kvalifikovaně, by byl prvním úkonem v daném správním řízení. Kvalifikovaně by byl takový úkon proveden, pokud by bylo správním orgánem vydáno rozhodnutí se všemi náležitostmi stanovenými v § 47 správního řádu. V souladu se zákonem by bylo o odejmutí práva žalobce provést stavbu v rozsahu ohlášení rozhodnuto tehdy, pokud by po vydání rozhodnutí následovalo řízení vedené ve smyslu § 147 odst. 1 písm. b) zákona o obcích důsledně podle správního řádu.

47. Podle § 47 odst. 1 správního řádu *rozhodnutí musí obsahovat výrok, odůvodnění a poučení o odvolání (rozkladu). Odůvodnění není třeba, vyhovuje-li se všem účastníkům řízení v plném rozsahu. Podle odst. 2 výrok obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. Pokud se v rozhodnutí ukládá účastníkovi řízení povinnost k plnění, stanoví pro ni správní orgán lhůtu; lhůta nesmí být kratší, než stanoví zvláštní právní předpis. Podle odst. 3 v odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Podle odst. 4 poučení o odvolání (rozkladu) obsahuje údaj, zda je rozhodnutí konečné nebo zda se lze proti němu odvolat (podat rozklad), v jaké lhůtě, ke kterému orgánu a kde lze odvolání podat. Podle odst. 5 v písemném vyhotovení rozhodnutí se uvede též orgán, který rozhodnutí vydal, datum vydání rozhodnutí, jméno a příjmení účastníků řízení. Rozhodnutí musí být opatřeno úředním razítkem a podepsáno s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby. Zvláštní právní předpisy mohou stanovit další náležitosti rozhodnutí.*

48. Přípis Obecního úřadu Líštiny ze dne 31. 5. 2005, zn. 416/05/05/Op (*dále jen přípis Obecního úřadu Líštiny*) je označen nahoře uprostřed „*Obecní úřad Líštiny*“, tedy označením orgánu, který jej vydal. Obsahuje datum vydání a lze říci, že obsahuje i jméno

a příjmení účastníka řízení, když je v prostoru vyčleněném pro adresu uvedeno jméno, příjmení a adresa žalobce. V jeho úvodní části je v kolonce Vaše značka/ze dne uvedeno „*Ohlášení 14. 04. 2005*“, pod tím jsou uvedena ve dvou řádcích v kolonce Naše značka/ze dne čísla „*416/05/05/Op 31.05.2005*“ a pod tím v závorce číslo „*248/04/05/Op 14.04.2005*“. Uprostřed je uvedeno jméno a telefonní číslo úřední osoby, která věc vyřizovala. V pravé části je uvedeno „*Líšťany dne: 31. května 2004*“. V kolonce Věc: je uvedeno „*Drobná stavba na p.p.č. 13/3 v k.ú. Košetice u Hunčic*“. Je opatřen úředním razítkem a podepsán s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby. Lze tedy konstatovat, že v tomto rozsahu splňuje podmínky stanovené v § 47 odst. 5 správního řádu.

49. V prvním odstavci přípisu Obecního úřadu Líšťany je uvedeno: „*Na základě „Výzvy“ vyššího státního správního orgánu: Stavebního úřadu, Městského úřadu Město Touškov (uvedena adresa, číslo jednací, datum a kdo vyřizuje). Dále dle znění posledního odstavce „Vyjádření OÚ Líšťany pod č.j. 248/04/05/Op ze dne 14.04.2005“ předkládá OÚ Líšťany rozhodnutí: Dotčené sdělení (vyjádření) pod č.j.: 248/04/05/Op, ze dne 14.04.2005 se v celkovém rozsahu (znění) r u š í. Ve druhém odstavci je uvedeno: „*Další postup řízení a tím i stavební realizace Drobné stavby na p.p.č. 13/3 v k.ú. Košetice u Hunčic je dle rozhodnutí dotčeného orgánu státní správy – Stavební úřad Město Touškov, (uvedena adresa)*“.*

50. Podle § 47 odst. 1 správního řádu by měl přípis Obecního úřadu Líšťany obsahovat výrok, odůvodnění (neboť se nejedná o případ, kdy se vyhovuje všem účastníkům řízení v plném rozsahu) a dále poučení o odvolání. Přípis Obecního úřadu Líšťany není rozčleněn dle uvedeného ustanovení správního řádu. Formální úprava a rozčlenění na výrok, odůvodnění a poučení by neměly zásadní vliv na posouzení, zda přípis je či není kvalifikovaným rozhodnutím ve správním řízení, pokud by se dal po materiální stránce jako rozhodnutí posoudit, tzn., obsahoval-li by text náležející k výroku, odůvodnění a poučení, aniž by byl na tyto části formálně rozčleněn. V takovém případě by se jednalo o procesní pochybení, které by však nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí. K takovému závěru však v daném případě nelze dojít, neboť přípis nejen, že není rozčleněn na výrok, odůvodnění a poučení, ale ani obsah jeho jednotlivých částí nelze posoudit jako výrok, odůvodnění a poučení, jak bude uvedeno dále.

51. Výrok rozhodnutí podle § 47 odst. 2 správního řádu musí obsahovat rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto. Přípis Obecního úřadu Líšťany obsahuje větu: „*Dotčené sdělení (vyjádření) pod č.j.: 248/04/05/Op, ze dne 14.04.2005 se v celkovém rozsahu (znění) r u š í.*“ Neobsahuje však ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto. Nelze proto ani po materiální stránce dovodit, že by se jednalo o výrok rozhodnutí s náležitostmi stanovenými v § 47 odst. 2 správního řádu.

52. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán ve smyslu § 47 odst. 3 správního řádu uvede, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Za odůvodnění ve smyslu citovaného ustanovení nelze považovat sdělení, že je tento úkon správního orgánu činěn na základě výzvy vyššího státního správního orgánu, aniž by byly uvedeny konkrétní skutečnosti, které k jeho vydání vedly, resp. byly jeho podkladem, aniž by bylo uvedeno,

z jakých právních předpisů správní orgán vycházel a jakými úvahami byl veden při jejich aplikaci na daný skutkový stav. V daném případě lze uzavřít, že přípis Obecního úřadu Líšřany neobsahuje odůvodnění ve smyslu § 47 odst. 3 správního řádu.

53. Přípis Obecního úřadu Líšřany neobsahuje ve smyslu § 47 odst. 4 správního řádu ani poučení, tedy údaj o tom, jedná-li se o rozhodnutí konečné, nebo zda se lze proti němu odvolat, v jaké lhůtě, ke kterému orgánu a kde lze odvolání podat. Absence poučení o oprávněném prostředku je pochybením zcela zásadním, neboť tímto postupem byla žalobci zcela odňata možnost brojit proti tomuto úkonu správního orgánu, kterým bylo žalobci odejmuto právo provést stavbu v rozsahu ohlášení. Přitom podle § 53 správního řádu *proti rozhodnutí správního orgánu má účastník řízení právo podat odvolání, pokud zákon nestanoví jinak nebo pokud se účastník řízení odvolání písemně nebo ústně do protokolu nevzdal*. V daném případě byl přípis Obecního úřadu Líšřany, který měl být rozhodnutím se všemi náležitostmi podle § 47 správního řádu, vydán správním orgánem I. stupně a bylo proti němu ve smyslu § 53 správního řádu odvolání přípustné, když zákon stanoví jinak v § 59 odst. 4 správního řádu, kde je stanoveno, že se nelze dále odvolat proti rozhodnutí o odvolání. Žalobce proto měl být poučen o možnosti podat proti tomuto rozhodnutí odvolání, a to podle § 54 odst. 1 a 2 správního řádu, že se odvolání podává u správního orgánu, který napadené rozhodnutí vydal a že je třeba jej podat ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení rozhodnutí, nestanoví-li jinou lhůtu zvláštní právní předpis. Který orgán státní správy by byl orgánem odvolacím lze dovodit z ustanovení § 127 odst. 3 zákona o obcích. Orgán obce, Obecní úřad Líšřany, vydal opatření v přenesené působnosti (souhlasné sdělení k ohlášení stavby podle § 57 odst. 2 stavebního zákona ze dne 14. 4. 2005), které následně shledal v rozporu se zákonem. Ve smyslu § 127 odst. 3 zákona o obcích byl oprávněn zjednat nápravu úřad, který toto opatření vydal, a to ve lhůtě stanovené krajským úřadem, nebo jej byl oprávněn zrušit krajský úřad, pokud by nápravu ve lhůtě stanovené krajským úřadem nezjednal orgán, který opatření vydal. Z ustanovení § 127 odst. 3 zákona o obcích proto lze dovodit, že orgánem, který by o případném odvolání rozhodoval, by byl krajský úřad.

54. Na základě uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žalobci nebylo odejmuto právo provést stavbu v rozsahu ohlášení (právo založené souhlasným sdělením podle § 57 odst. 2 stavebního zákona) v rámci řádného správního řízení [ve smyslu § 147 odst. 1 písm. b) zákona o obcích]. Rozhodnutí, které bylo ve správním řízení k tomu vedeném vydáno (rozhodnutí Obecního úřadu Líšřany ze dne 31. 5. 2005, zn. 416/05/05/Op) nenaplnuje požadavky kladené na úkon správního orgánu, jímž tento ruší své souhlasné sdělení vydané podle § 57 odst. 2 stavebního zákona, resp. své opatření vydané v přenesené působnosti, neboť nemá náležitosti podle § 47 správního řádu a ani podle obsahu jej nelze považovat za rozhodnutí v materiálním slova smyslu. Žalobci tak bylo odňato veřejné subjektivní právo na provedení ohlášené stavby v rozporu se zákonem.

55. Podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona *stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění*

stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.

56. Důvodem pro rozhodnutí o odstranění stavby kolny na náradí na pozemcích p.č. 13/3 a p.č. 24/1 v k.ú. Košetice u Hunčic podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona bylo dle správních orgánů obou stupňů, že byla postavena bez ohlášení. Soud však na základě výše uvedeného činí závěr, že provedení uvedené stavby bylo žalobcem ohlášeno dne 11.4.2005 Obecnímu úřadu Líšt'any. Obec Líšt'any byla v té době podle § 124 odst. 1 písm. b) stavebního zákona oprávněna vykonávat část pravomoci stavebního úřadu v rozsahu určovat, zda ji ohlášené drobné stavby vyžadují stavební povolení, a v těchto případech stavební povolení vydávat. V daném případě se jednalo podle § 55 odst. 2 písm. a) stavebního zákona o ohlášení stavebnímu úřadu drobné stavby a žalobce postupoval podle § 57 odst. 1 stavebního zákona, když provedení předmětné drobné stavby předem písemně ohlásil stavebnímu úřadu. Obecní úřad Líšt'any žalobci postupem podle § 57 odst. 2 stavebního zákona písemně sdělením ze dne 14.4.2005, čj. 248/04/05/Op sdělil, že proti provedení předmětné drobné stavby v rozsahu uvedeném v ohlášení nemá námitek. Následný postup Obecního úřadu Líšt'any, jímž žalobci právo provést předmětnou drobnou stavbu v rozsahu uvedeném v ohlášení odebral, krajský soud, jak je výše uvedeno, shledal v rozporu se zákonem. Žalobce tak předmětnou drobnou stavbu neprovedl bez ohlášení. Proto je nutno uzavřít, že nebyly splněny podmínky pro nařízení odstranění předmětné drobné stavby podle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

Závěr

57. Žaloba je důvodná. Žalobce byl ve smyslu § 65 odst. 1 s.ř.s. zkrácen rozhodnutím správního orgánu na svých subjektivních veřejných právech. Soud proto podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je podle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku.

VI. Náhrada nákladů řízení žalobce

58. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*dále jen advokátní tarif*). Zástupce žalobce, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny advokáta zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %.

59. Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3.100 Kč a podle § 13

odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč.

60. Zástupce žalobce vyčíslil požadovanou náhradu nákladů částkou 16.456 Kč sestávající z odměny advokáta za pět úkonů právní služby, a to za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 a dva úkony právní služby podle § 11 odst. 2 advokátního tarifu, režijní paušál 1.200 Kč a DPH 2.856 Kč.

61. Soud vyčíslil odměnu advokáta za tři úkony právní služby částkou 12.342 Kč, a to za jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci pro podání kasační stížnosti), za dva úkony podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (podání kasační stížnosti a dva úkony učiněné k výzvě soudu týkající se rozhodnutí bez jednání, každý v rozsahu ½ za úkon, tj. podání ze dne 30. 6. 2014 a ze dne 21. 7. 2014, jehož součástí bylo také vyčíslení nákladů řízení). Paušální částka za tři úkony činí 900 Kč. DPH činí 2.142 Kč. Soud nepřiznal advokátovi odměnu za porady s klientem dne 10. 6. 2013 a dne 21. 7. 2014 podle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu, neboť neprokázal ve smyslu tohoto ustanovení uskutečnění další porady s klientem přesahující jednu hodinu.

62. K odměně advokáta bylo připočteno 7.000 Kč za zaplacené soudní poplatky za žalobu 2.000 Kč podle položky 14a bod 2. písm. a) Sazebníku poplatků, přílohy zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném do 31. 8. 2011, a za podanou kasační stížnost 5.000 Kč podle položky 19 Sazebníku poplatků, ve znění účinném od 1. 9. 2011.

63. Náklady řízení tak činí 19.342 Kč. K plnění byla podle § 64 s.ř.s. k § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu stanovena třicetidenní lhůta, platební místo bylo podle § 64 s.ř.s. k § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. stanoveno k rukám advokáta žalobce.

VII. Náklady řízení osoby zúčastněné na řízení

64. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobě zúčastněné na řízení výslovně žádnou povinnost neuložil, proto jí nebyla náhrada nákladů tohoto řízení přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 29. srpna 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

předseda senátu